

Skadskjuten

Sårat lejon ryter illa,
vingbruten fågel kan ej klaga,
smärtans trask är tyst som graven,
då levande begravda varken syns eller hörs,
men de finns alla där,
de tysta invaliderna,
alla de som tiger och lider
och finner tigandet därom
det enda som kan göra det uthärdligt
– och lever vidare, på kryckor,
i rullstolar, utan tröst i tystnad
och utan att klaga i stolthet;
och så fortsätter ständigt det eviga livet
i sitt ständigt döda lopp
i det ständigt pågående lidande
som åtminstone får en att känna
att man lever.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten